

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-51)

Jul (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 14
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....19
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....28
6. திருமாலை 32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 28)

63. பவித்ராய:

இப்படியாக குணங்கள், ஐச்வர்யம், ரூபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவன் எம்பெருமான் என்று படிப்படியாக விளக்கினார். அதன் பின்னர், இவைகள் மூலமாக அறியப்படும் அவனது ஸ்வரூபத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறார். இதனை இந்தத் திருநாமத்தால் தொடங்குகிறார்.

“அசி”, “த்ரை” போன்ற வினைப்பகுதிகளுக்குப் பின்னர் “இத்ர”, “அத்ர” என்னும் எச்சங்கள் பொதுவாகச் சேர்க்கப்படும். இங்கு “பூ” என்னும் வினைப்பகுதியுடன் “இத்ர” என்பது சேர்ந்து “பவித்ரம்” என்பது கிட்டியது. அல்லது, ரிஷி மற்றும் தேவதைகளைக் கூறும்போது “பூ” என்னும் வினைப்பகுதியுடன் “இத்ர” என்பது சேர்ந்து “கர்த்தா” எனும் பொருளில் உள்ளது.

64. மங்களம் பரம்

மங்களம் என்னும் சொல்லானது, “செல்வது” என்னும் பொருளைக் கொண்ட “மங்கி” என்னும் தாதுவுடன் “அலச்” என்னும் எச்சம் சேர்வதால் உண்டாகிறது (மங்க் + அல = மங்கலம்). மங்கலங்கள் அல்லாத அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக அவன் திருமேனி உள்ளது. இவனே அனைத்து சுபங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளான். தன்னுடைய தேஜஸ் மற்றும் எல்லையற்ற ஆனந்தம் காரணமாக இவ்விதம் உள்ளான். இத்தகைய மங்களம் என்பது எல்லையற்றதாக உள்ளதைப் “பரம்” என்பது கூறுகிறது. தனது இயல்பான, நித்யமான, எல்லையற்ற, எண்ணிக்கையற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் காரணமாக அவன் எப்போதும் ஆனந்தமாகவே உள்ளான். அனைத்தையும் அவன் கொண்டுள்ளதால் எப்போதும் த்ருப்தியுடன் உள்ளவனாகவும், எதனையும் விரும்பாதவனாகவும் உள்ளான். அலை வீசாத, அசையாத அமிர்தக்கடல் போன்று தனது உயர்ந்த ஸ்வபாவம்

காரணமாக உள்ளான். தோஷங்கள் அற்றதாகவும், முடிவற்றதாகவும், ஒப்பற்றதாகவும் உள்ள தேஜஸ் காரணமாக எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டவனாக உள்ளான். இப்படியாகவே ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் கூறப்பட்டது. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-13) - ஆனந்தமயோ அப்யாஸாத் - ஆனந்தங்கள் அனைத்தும் அவனில் சென்று முடிவதால், அவனே ஆனந்தமயன் எனப்படுகிறான்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-3-11) - ஆனந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய - த்யானத்தில் அவனது ஆனந்தம் போன்றவற்றை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-3-33) - அக்ஷராதியாம் த்வவரோத: - அக்ஷரம் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அனைத்து குணங்களும் படிக்கப்படுகின்றன.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் - உண்மையானது, ஞானமயமானது, எல்லையற்றது.
- தைத்திரீய ப்ருகுவல்லீ (6) - ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது.
- தைத்திரீய சீக்ஷாவல்லீ (6) - சாந்தி ஸம்ருத்தம் அம்ருதம் - ப்ரஹ்மம் அமைதியானது, அமிர்தமயமானது.
- யோகசூத்திரம் - யத்ர லக்ஷயேத் சாந்தம் அநுத்வாதம் அந்தரங்கம் த்ருப்தம் அம்ருதம் பரம் ப்ரஹ்ம தத்ர தாரயேத் இதி ஏஷா நைஷ்டிகீ தாரணா - ப்ரஹ்மத்தை அமைதியாகவும், உறுதியாகவும், அசையாததாகவும், த்ருப்தியுடன் கூடியதாகவும், அமிர்தமயமாகவும், உயர்ந்ததாகவும் காணும்போது உயர்ந்த த்யானம் கைக்கூடுகிறது.
- அந்தரங்கம் அநிர்தேச்யம் அபதாநந்தலக்ஷணம் - உறுதியானது, வரையறுக்க இயலாதது, விவரிக்க இயலாதது, இப்படியாகவே அந்த ஆனந்தமயம் உள்ளது.

ப்ரஹ்மம் ஞானமயமானது மட்டுமே என்ற கருத்தானது "அகண்ட கண்டனம்" என்பதில் நூறு விதமாகக் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது, ஞானமயமானது என்று மட்டுமே கூறப்படுவது ஏன் என்றால், அவன் ஆனந்தமயமானவன், ஞானமயமானவன் என்பதால் மட்டுமே அல்ல; அவன் ஞானம், ஆனந்தம், சக்தி, ஐச்வர்யம் போன்ற பல குணங்களையும் கொண்டதாலேயே ஆகும். அவன் தனக்காகத் தானாகவே ஒளிர்வன் ஆவான். இரத்தினம், சூரியன், விளக்கு போன்றவை தங்களைத் தாங்களே ஒளியிட்டுக் காண்பிப்பது மட்டுமே அல்லாமல், தங்களது ஒளியானது எந்த பொருள்களின் மீது படுகிறதோ அந்தப் பொருளையும் காண்பிக்கின்றன. வேறு எதனுடைய உதவியும் இன்றி தாங்களாகவே ஒளிர்கின்றன. இதனால் இவை தேஜஸ் என்றும் தேஜஸ்வீ (ஒளி, ஒளியுடன் கூடியவை) என்று கூறப்படுகின்றன. இது போன்றே பகவானும்

ஞானம் என்ற தனது ஒளி மூலம் இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களையும் அறியும்படிச் செய்கிறான்; மற்ற ஒளியுடன் கூடிய பொருளின் உதவியின்றி தானாகவே ஒளிக்கிறான். இதனால் இவன் ஞானம் என்றும், ஜ்ஞாதா (அறிவு, அறிபவன்) என்றும் கூறப்படுகிறான். இவன் ஞானம் என்று கூறப்பட்டால் அதற்கான கருத்து ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் உள்ளது:

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (2-3-29) - தத்குணா ஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச: ப்ரஜ்ஞுவத் - ப்ரஹ்மத்தை விஜ்ஞானம் என்று அழைப்பதன் காரணம், அதற்கு விஜ்ஞானம் என்னும் குணம் உள்ளதால் ஆகும்.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ஸத்யம் ஞானம் - அவன் உண்மை, ஞானம்.
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-10) - ய: ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வவித் - அவன் அனைத்தும் அறிந்தவன்.

என்பது போன்ற வரிகள் முரண்பாடு இல்லாமலேயே உள்ளன.

வார்ஷணேய அத்த்யாத்மத்தில் - யதா ஜீவ: ப்ரசாந்தாத்மா ஹ்ருஸ்வே வா யதி வா மஹாந் ஞானாத்மாநம் ததா வித்யாத் புருஷம் ஸர்வ ஜந்துஷு ஸ: அத்ரதேவயேத் வேத்யம் - மிகவும் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ உள்ள ஜீவன் அமைதியான நிலையில் எப்படி உள்ளதோ, அது போன்றே ப்ரஹ்மமும் ஞானமயமான நிலையில் உள்ளது. அறிய வேண்டிய அனைத்தையும் அறியும்படி அவனே செய்கிறான் - எனப்பட்டது.

65. ஈசாந:

இந்தப் பதமானது ஸர்வேச்வரனை பந்தஜீவன், முக்தஜீவன் முதலானவர்களிடம் இருந்து வேறுபடுத்துகிறது. அவர்களின் தன்மைகள் மறைக்கப்பட்டோ அல்லது வெளிப்பட்டபடியோ உள்ளது. இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் எந்த நிலையிலும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல் என்பது இவன் இயல்பாகவே உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-7) - தம் ஈச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - அனைத்து தெய்வங்களையும் விட உயர்ந்தவன், அனைவருக்கும் ஈச்வரன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - ஸ்வபாவகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியாச - ஞானம், பலம், செயல்பாடு ஆகியவை அவனுக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ளன.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-9) - ந தஸ்ய கச்சித் பதிரஸ்தி லோகே ந சேசிதா ந ஏவ ச தஸ்ய லிங்கம் ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப: ந சாஸ்ய கச்சித் ஜநிதா ந ச அதிப: - இந்த உலகில் உள்ள யாரும் அவனுக்கு எஜமானன்

அல்ல; அவனை யாரும் ஆள்வதும் இல்லை; அவன் சரீரம் அற்றவன்; அவனே அனைத்தின் காரணம்; புலன்களின் எஜமானாகிய ஆத்மாவின் எஜமானன்; அவனுக்கு எஜமானனோ, பிறப்பித்தவர்களே யாரும் இல்லை.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந: ஸர்வஸ்ய அதிபதி: ஸ ந ஸாதுநா கர்மணா பூயாந் நோ ஏவ அஸாதுநா கவீயாந் ஏஷ ஸர்வேச்வர: ஏஷ பூதாதிபதி: ஏஷ பூதபால: ஏஷ ஸேது: விதரண ஏஷா லோகாநாம் அஸம்பேதாய - அவனே அனைத்திற்கும் அதிபதி; தன்னுடைய உயர்ந்த செயல்களால் வளர்வதோ அல்லது தாழ்ந்த செயல்களால் தாழ்வதோ போன்ற தன்மைகள் அவனுக்கு இல்லை; அவன் அனைத்தின் எஜமானன், அதிபதி, பாதுகாப்பவன் ஆவன்; அனைத்து உலகங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து குழம்பி விடாமல் தடுக்கும் அணை போன்றவன்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-5-15) - ஸ வா அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் அதிபதி: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ராஜா - இந்த உயர்ந்த பரமாத்மாவே அனைத்து உயிர்களின் அதிபதி, அனைவருக்கும் அரசன் ஆவான்.
- தைத்திரீய யஜூர் (4-1-8) - ஏக இத்ராஜா ஜகதோ பபூவ - இந்த உலகம் முழுவதற்கும் ஒரே அரசன் மட்டுமே.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-17) - ஸ ஈச: அஸ்ய ஜகதோ நித்யமேவ நாந்யோ ஹேது: வித்யதே ஈசாநாய - இந்த உலகின் அரசன் எப்போதும் இவனே; வேறு யாரிடமும் இந்த ஆளும் வல்லமை இல்லை.
- கீதை (18-61) - ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரன்.
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (67-13) - ஈசதே பகவாந் ஏக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே - இந்த உலகம் முழுவதற்கும் ஒரே ஈச்வரன் மட்டுமே, இதுவே உண்மை ஆகும்.
- விஷ்ணுபராணம் (6-4-40) - பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம் ஆதார: பரமேச்வர: - அனைத்திற்கும் ஆதாரம் அந்தப் பரமாத்மா, அவனே உயர்ந்த ஈச்வரனும் ஆவான்.

இப்படியாகப் பரம்பொருளானவன் மாயை முதலான பல தோஷங்களால் பீடிக்கப்பட்டவன் என்று கூறுபவர்களுக்கும், ஈச்வரன் போன்றவை மாயை என்று கூறுபவர்களுக்கும் கண்டிக்கும் வகையில் பதில் உரைத்தார்.

66. ப்ராணத:

எஜமானன் என்ற தன்மைக்கு முதன்மையாக உள்ள குணத்தை இந்தப் பதம் கூறுகிறது. அவனே உயிர் அளிக்கிறான். அவன் நித்யசூரிகளுக்கு உயிரும் வலிமையும் அளித்து, தனது கைங்கர்யத்தில் அவர்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறான்.

- தைத்திரீய யஜூர் (4-1-8) - ய ஆத்மாதா: பலதா: - அவன் தன்னையே ஆத்மாவாகவும், வலிமையாகவும் அளிக்கிறான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-20) - ஸதைவ: ப்ராண ஆவிசதி - அவனே ப்ராணனாக அனைத்து உயிர்களிலும் புகுகிறான்.

67. ப்ராண:

தேவர்களுக்கும் ப்ராணனாக உள்ளவன்.

- தைத்திரீய யஜூர் (4-1-8) - ததோ தேவாநாம் நிரவர்த்தா ஸுரேக: - ஒரே உயிராக தேவர்களுக்கு அவனே இருந்தான்.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (7) - கோ ஹி ஏவ அந்யாத் க: ப்ராண்யாத் - அவன் இல்லை என்றால் இந்த உலகிலோ, அந்த உலகிலோ எப்படி ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க இயலும்?
- யஜூர் அஷ்டகம் (2-5-1) - ப்ராணோ ரக்ஷதி விச்வம் ரஜத் - ப்ராணனாகிய அவனே பாதுகாக்கிறான்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-29) - ப்ராணஸ்ததா அநுகதாம் - அவனே ப்ராணன் என்பது உணரலாம்.
- அதைநம் ஏதே தேவா: ப்ராணா அம்ருதோ ஆவிசந்தி - அதன் பின்னர் இறவாமை பெற்ற தேவர்கள் ப்ராணன் எனப்படும் அவனுள் புகுந்தனர்.
- முண்டக உபநிஷத் (2-2-2) - தத் ஏதத் அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸ ப்ராண: தது வாங்மந: - அழியாத பரப்ரஹ்மமே ப்ராணன், வாக்கு, மனம் ஆகும்.
- தைத்திரீய சீக்ஷாவல்லீ (6-2) - ஸத்யாத்ம ப்ராணாராமம் மம ஆனந்தம் - முக்தர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் அவனே ப்ராணன் மற்றும் ஆனந்தமாக உள்ளான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - மநோமய: ப்ராண சரீரோ பாருப: ஸத்யஸங்கல்ப: - மனதால் மட்டுமே உணரப்படக்கூடியவன், ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டவன், ஸத்யஸங்கல்பன்.
- பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - அதோபகரணம் திவ்யம் பஞ்ச சக்தி உபலக்ஷிதம் கால ஞான க்ரியா இச்சாக்ய ப்ராண ஸம்ஜ்ஞம் மஹாமதே ப்ராண சக்தேஸ்து ச அத்யாத்மம் ஷாட்குண்யம் அகிலம் ஹி யத் அதிதேவதம் அப்ஜாக்ஷோ வாஸுதேவ: ஸநாதந: - காலம், ஞானம், செயல்பாடு, விருப்பம் மற்றும் ப்ராணன் என்னும் ஐந்து வகையான திவ்யமான சக்தியைக் கொண்டுள்ளான். இத்துடன் ப்ராணன் சேரும்போது, அவனிடம்

ஆறு குணங்களாகின்றன. இப்படியாக உள்ள தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட வாஸுதேவனே உயர்ந்தவன்.

- தெளம்ய ஸம்ஹிதை - ஞான க்ரியேச்சா ப்ராண ரூபம் சக்தி வ்யூஹம் த்விஜ அச்யுதம் - இரண்டுமுறை பிறப்புள்ள அந்தணரே! ஞானம், செயல்பாடு, விருப்பம், ப்ராணன் ஆகியவற்றை உடைய அவனை அச்யுதன் என்கின்றனர்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 51)

அதிகாரணம் - 12 - ஸஹகார்யந்தரவித்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - பால்யம், பாண்டித்யம் மற்றும் மௌனம் ஆகியவை யஜ்ஞம் போன்றே ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக உள்ளன என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4-46 ஸஹகார்யந்தரவிதி: பக்ஷண த்ருதீயம் தத்வதோ வித்யாதிவத்

பொருள் - யஜ்ஞம் போன்றவை ப்ரஹ்மவித்யை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இது போன்றே வேறு சிலவும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இது முன்றாவது என விதிக்கப்பட்டதுடன் கூடியதாகும்.

விஷயம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-1) - தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத் பால்யம் ச பாண்டித்யம் ச நிர்வித்யாத முநி: - வைராக்யம் அவசியமாக உள்ளதால், வேதங்கள் அனைத்திலும் பூர்ணமான அத்யயநம் செய்த ஒருவன், ஆசார்யனின் உபதேசம் மூலம் பெற்ற ஞானம் அடைந்து, தனது பெருமையை வெளியே காண்பிக்காமல் இருந்து, அதன் பின்னர் மௌனத்துடன் கூடிய முனியாக வேண்டும் - என்றது.

சந்தேகம் - இங்கு விதிக்கப்படும் பால்யம் மற்றும் பாண்டித்யங்கள் போன்று மௌனம் என்பது விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது வெறுமனே கூறப்பட்டதா?

பூர்வபக்ஷம் - பாண்டித்யம் மற்றும் மௌனம் (முனி என்று உபநிஷத் வரியில் உள்ளது) ஆகிய இரண்டும் ஞானம் என்பதைக் குறித்தே உள்ளன. இத்தகைய ஞானம் என்பதை முன்பே உபநிஷத் கூறியது. இவை இரண்டும் அந்த ஞானத்தை அநுவாதம் (மீண்டும் கூறுதல்) செய்கின்றன. மேலும் இங்கு - அத முநி: இதன் பின்னர் மௌனம் - என்று விதிக்கப்படவில்லை.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் மற்றும் சமம், தமம் முதலான குணங்கள் ஆகியவை விதிக்கப்படுகின்றன. இது போன்றே ச்ரவணம் (கேட்டல்), மனனம் போன்ற பலவும் விதிக்கப்படுகின்றன. அதவது சூத்திரத்தில் உள்ள விதி என்பதன் மூலம், யஜ்ஞம் முதலான ஆச்ரம தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டன. சூத்திரத்தில் உள்ள ஆதி (வித்யாதிவத் = விதி + ஆதிவத்) என்பதன் மூலம் ச்ரவணம், மனனம் போன்றவை கூறப்பட்டன. இது போன்றே கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மண விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தானேந தபஸாநாசகேந - வேதங்களை ஓதுவதன் மூலம் அறியப்படும் அவனை, அறிந்து கொள்ள ஆவல் கொள்ளும் அந்தணர்கள் இதனை யஜ்ஞம், தானம், தவம் மற்றும் உபவாஸம் மூலம் கைக்கொள்ளவேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-23) - சாந்தோ தாந்த: - அமைதியாகவும் புலன்களை வசப்படுத்தியும்

மேலே உள்ள இரண்டு வரிகள் மூலம் எப்படி யஜ்ஞம் மற்றும் சமம் போன்றவை ஸஹகாரிகளாகக் (அதாவது ப்ரஹ்மவித்யைக்கு உதவி புரியும் அங்கங்களாக) கூறப்படுகின்றனவோ அதே போன்று, ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-5) - ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய: - என்பதன் மூலம் ச்ரவணம் மற்றும் மனனம் ஆகியவையும் அங்கங்களாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. இது போன்றே ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-1) - தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண பாண்டித்யம் நிர்வித்ய - போன்ற வரிகள் மூலம் பாண்டித்யம், பால்யம் மற்றும் மௌனம் ஆகிய மூன்றும் வித்யைக்கு அங்கங்களாகவே விதிக்கப்படுகின்றன.

மௌனம் என்பது பாண்டித்யம் மற்றும் பால்யம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் மாறுபட்டது என்பதால் சூத்திரகாரர் பசேஷண - என்று கூறுகிறார் (பசேஷண என்பது நன்கு அறிந்தது என்ற பொருளில் உள்ளது). அதாவது முனி என்ற பதம் வ்யாஸர் போன்ற மநந சீலர்களைக் கூறுவதை நாம் காண்கிறோம்; ஆகவே மௌனம் என்பது பால்யம், பாண்டித்யம் போன்றவற்றுடன் மூன்றாவதாகும். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-5-1) - அத முனி: - அதன் பின்னர் முனிவன் என்னும் இடத்தில், விதிக்கப்படுவது ஏதும் இல்லை என்பது உண்மையே என்றாலும், இதுவரை மௌனம் என்பதைப் பற்றிக் கூறாத காரணத்தினால், அத: முனி ஸ்யாத் என்று மௌனத்திற்கு விதி உள்ளதாகக் கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய மௌனம் என்பது கேட்டவற்றை மீண்டும் மீண்டும் சிந்திப்பதற்காகச் செய்யப்படும் மனனம் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆகும்.

ஆக இதுவரை கூறப்பட்டதன் கருத்து என்ன? அந்தணன் ஒருவன், உபாஸனம் செய்யப்படவேண்டிய ப்ரஹ்மம் என்பது "தூய்மையானது, பூர்ணமானது" என்பதை அறிந்து, ச்ரவணம் மற்றும் மனனம் மூலம் உபாஸனத்தை அடைந்து - என்பதே கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட நிலையானது எம்பெருமானிடம் உண்டான பக்தி காரணமாக ஏற்படும் ஸத்வ குணத்தால் மேலும் உறுதியாகிறது. இதனைக் கீதையில் (11-53) - நாஹம் வேதை - வேதங்களால் அல்லாமல் - என்று தொடங்கி, (11-54) - பக்த்யாது அநந்யாசக்ய: ஜ்ஞாதும் - ஆழ்ந்த பக்தியால் நான் அறியப்படுகிறேன் - என்று கூறுவதில் காண்க. மேலும் கீழே உள்ள ச்ருதி வரிகள் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-23) - யத்ய தேவே பரா பக்தி: - யாரிடம் ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளதோ
- கட உபநிஷத் (2-23), முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - நாயமாத்மா ப்ரவசநேந - கேட்பதன் மூலம் அறியப்படாதவன்.

ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-1) - பால்யேந திஷ்டாஸேத் - பாலகன் போன்று நிலை நிற்க வேண்டும் - என்ற இதனை அடுத்த அதிகரணத்தில் கூற உள்ளார். ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-1) - பால்யம் ச பண்டித்யம் ச நிர்வித்ய அத முனி: ஸ்யாத் - பால்ய நிலையை அடைந்த பின்னர், முனிவனாகட்டும் - என்றது. அதாவது ஏதும் அறியாத பால்ய நிலையை அடைந்த பின்னர், பாண்டித்யம் போன்றவற்றை ஏற்று, தூய்மையானதும் பூர்ணமானதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தின் ரூப வித்யையை அடைவதற்காக மனனசீலன் ஆகக்கடவான். இப்படியாக இந்த மூன்றையும் ஏற்பதன் மூலம் வித்தையை அடைந்தவன் ஆகிறான். இதுவே இங்கு கூறப்பட்டது.

இந்த உபாயத்தைக் காட்டிலும் வேறு உபாயம் உள்ளதா என்று ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-5-1) - ஸ ப்ராஹ்மணா: கேந ஸ்யாத் - எந்த உபாயம் மூலம் ப்ரஹ்மவித் ஆக இயலும் - என்று கேட்டபோது, இதற்குப் பதிலாக அதே உபநிஷத்தில் (3-5-1) - யேந ஸ்யாத் தேந ஈத்ருச ஏவ - இது மட்டுமே உபாயம் - எனப்பட்டது. மெளனம் என்பதன் மூலமே என்பதாகக் கூறிய பின்னர், அதனைத் தவிர வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை என்றும் கூறினார். ஆக அனைத்து ஆச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் யஜ்ஞம் போன்றவற்றுடன் சமம், தமம் முதலானவற்றுடன், மூன்றாவதான மெளனம் என்பது பால்ய பாண்டித்யங்களுடன் விதிக்கப்பட்டது.

3-4-47 க்ருத்ஸ்த பாவாத்து க்ருஹிணா உபாஸம்ஹார:

பொருள் - அனைத்து ஆச்ரமங்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை உண்டு என்பதால், க்ருஹஸ்தாச்ரமம் மட்டுமே கூறியுள்ளது என்பது எடுத்துக்காட்டே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - அனைத்து ஆச்ரமங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்கான ஆச்ரம கர்மங்களுடன் சேர்த்து, மூன்றாவது என்னும் மௌனத்துடன் கூடிய வித்யை என்பது ப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பதாகும் என்று உங்களால் மேலே கூறப்பட்டது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளன.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-1) - அபிஸமாவ்ருத்ய குடும்பே சுசௌ தேசே - ஆசார்யனின் இல்லத்திலிருந்து கர்மங்களை முடித்து வந்த பின்னர், தனது குடும்பத்தில் ஒரு தூய்மையான இடத்தில்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-1) - ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபிஸம்பத்யதே ந ச புநரா வர்த்ததே - ஆயுள் உள்ளவரை ப்ரஹ்மவித்யையை அநுஷ்டித்தவன் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைந்து மீளாமல் இருப்பான்.

மேலே உள்ள வரிகள் மூலம் ஆயுள்காலம் முடிய ஒருவன் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலேயே தர்மங்களுடன் கூடியவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்றாகிறது. அப்படி என்றால், மற்ற ஆச்ரம தர்மங்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை கூறப்படவில்லை என்றாகிறதே!

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள “து” என்ற பதம் இந்தக் கேள்வியைத் தள்ளுகிறது. அனைத்து ஆச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உள்ளது என்பதால், க்ருஹஸ்தர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை உள்ளது என்று எடுத்துக் கூறியதாகவே கொள்ளவேண்டும். அதாவது, க்ருஹஸ்தனுக்கு என்று கூறியது, மற்ற ஆச்ரமங்களில் உள்ளவர்களுக்குக் கூறியதே ஆகும்.

3-4-48 மௌநவத் இதரேஷாம் அபி உபதேசாத்

பொருள் - மற்ற ஆச்ரமங்களில் கூறப்பட்ட விதி போன்று இங்கு மௌநம் கூறப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-1) - ப்ராஹ்மணா: புத்ரேஷணாயாச்ச வித்தைஷணாயாச்ச லோகைஷணாயாச்ச வ்யுத்தாய பிசுஷாசர்யம் சரத்தி - புத்திரர் முதலான் பாசத்தில் இருந்தும், செல்வத்தின் பிடிப்பில் இருந்தும், உலக வாழ்க்கையின் பற்றுதலில் இருந்தும் விடுபடும் அந்தணர்கள் பிச்சை எடுத்து உண்கின்ற ஸந்யாஸி தர்மத்தை அடைகிறனர் - என்று ஸந்யாஸ தர்மத்தைக் கூறியது. அதன் பின்னர் (3-5-1) - தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண பாண்டித்யம் நிர்வித்ய - இதனால் அந்தணன் மௌனத்தைப் பற்றிக்கொண்டு - என்று கூறியது. இப்படியாக அந்த வரிகளில் மௌனம் என்பதைக் கூறியது என்பது, மற்ற ஆச்ரமங்களில் உள்ளவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டே ஆகும்.

அதாவது, அனைத்துப் பற்றுதல்களையும் விட்டு பிச்சை எடுத்து வாழ்வதான ஸந்யாஸ ஆச்ரமம் என்பதை இங்கு கூறியது எடுத்துக்காட்டே ஆகும்; மற்ற ஆச்ரம தர்மங்களை உணர்த்தவே ஆகும். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா - தர்மத்தின் இருப்பிடமானது மூன்று வகைப்பட்ட ஆச்ரமங்கள் - என்று அனைத்து ஆச்ரமங்களையும் கூறிய பின்னர், (2-22-1) - ப்ரஹ்ம ஸம்ஸ்த: அம்ருதத்வமேதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவன் இறவாமை அடைகிறான் - என்று கூறி முடித்துள்ளதால், மௌனம் போன்று ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது அனைத்து ஆச்ரமங்களுக்கும் உள்ளது என்றாகிறது. இதனை சூத்திரம் 3-4-19ல் கூறியாகிவிட்டது. எனவே யஜ்ஞம் போன்றவற்றைப் போன்றே, பாண்டித்யம் முதலானவையும் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கம் என்று கூறியது பொருத்தமே ஆகும்.

ஸஹகார்யந்தரவித்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 51)

சரியான வழியில் ஈட்டிய பொருள் மூலம் கைங்கர்யம் செய்தல்

மூலம் - அப்போது

ததா ஹி யத்கார்யமுபைதி கிஞ்சித்துபாயநம் சோபஹ்ருதம் மஹார்ஹம்
ஸ பாதுகாப்யாம் ப்ரதமம் நிவேத்ய சகார பச்சாத்பரதோ யதாவத்

என்று திருவடிநிலைகள் விஷயத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் நடத்தின ராஜஸேவக
வ்ருத்தியை ந்யாயார்ஜித த்ரவ்யங்களாலே நடத்தவும்,

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (115-27) - ததா ஹி
யத்கார்யமுபைதி கிஞ்சித்துபாயநம் சோபஹ்ருதம் மஹார்ஹம் ஸ பாதுகாப்யாம்
ப்ரதமம் நிவேத்ய சகார பச்சாத்பரதோ யதாவத் - இராமனின் பாதுகைகள்
அயோத்தியை ஆண்டபோது அன்றாடம் செய்யவேண்டிய செயல்களையும்,
சிற்றரசர்களிடம் வந்த பொருள்களையும் பாதுகைகளிடம் தெரிவித்த பின்னரே,
பரதன் ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்தான் - என்பது காண்க. இதே போன்று
ப்ரபந்நன் ஒருவன் ந்யாயமான வழியில் ஈட்டிய பொருள்கள் கொண்டு
அரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடை போன்று கைங்கர்யம் செய்தல்
வேண்டும்.

கைங்கர்யத்தைத் தனது கடமை எனக் கொள்ளவேண்டும்

மூலம் - இவ்வருத்தியை வாழ்க்கைப்பட்ட வதூவின் மாங்கல்ஸூத்ராதி ரக்ஷணமாத்ரமாக நினைத்திருக்கவும்.

விளக்கம் - இத்தகைய கைங்கர்யத்தை ஒருவன் எப்படி எண்ணவேண்டுமென்றால், திருமணம் ஆகிய பெண் தனது திருமாங்கல்யத்தை எப்படிப் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்வாளோ அது போன்று, தனது கடமை எனக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆசார்யனிடம் நன்றி

மூலம் - இப்படி பகவதுபக்ரமமாய் பாகவதபர்யந்தமாக வருகிற கைங்கர்யாக்ய ப்ருஷார்த்த ஸித்திக்குப் ப்ரதானகாரணம்

பாபிஷ்ட: ஸ்ஷத்த்ரபந்துச்ச புண்டரீகச்ச புண்யக்ருத் ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத் என்றும்,

“எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக்ஶீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே” என்றும், “வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமே என்று விச்வஸித்து, அபிஷேகம் பண்ணப் புகுகிற ராஜகுமாரனுக்கு ராத்ரியில் விளக்கேற்றி வைக்குமாப் போலே தனக்கு அவர்கள் பண்ணின வெளிச் சிறப்பையும் அதடியாகத் தனக்கு வந்த கைங்கர்யாதிகளையும் அநுஸந்தித்து அவர்கள் பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும்.

விளக்கம் -எம்பெருமான் தொடக்கமாக அடியார்கள் முடிய உள்ள அனைவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே தனது வாழ்வின் லட்சியம் என்பதையும், இந்த நிலையானது தன்னுடைய ஆசார்யனிடம் கொண்ட தொடர்பு காரணமாகவே தான் அடைந்ததாகவும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- பாபிஷ்ட: ஸ்ஷத்த்ரபந்துச்ச புண்டரீகச்ச புண்யக்ருத் ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத் - மிகுந்த பாவங்கள் செய்த ஸ்ஷத்த்ரபந்துவும், மிகுந்த புண்ணியம் செய்த புண்டரீகனும் ஆசார்யர்களைக்

கொண்டிருந்த காரணத்தால் மோகஷம் பெற்றனர். எனவே ஒவ்வொருவரும் ஆசார்யனை அடையவேண்டும்.

- திருவிருத்தம் (54) - எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே - எங்களது ஈசனும், வானவர்களின் தலைவனும் ஆகிய எம்பெருமானின் தோஷங்கள் இல்லாத திருவடித் தாமரைகளில் எங்களைச் சேர்க்கவல்ல ஆசார்யர்களே
- நாச்சியார் திருமொழி (10-10) - வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரின் தலைவரான பெரியாழ்வார் தனது எம்பெருமானைத் தன்னால் முடிந்த காரணத்தால் இங்கு அழைக்கும்போது, அவனை நாம் வணங்குவோமாக.

தன்னுடைய ஞானம் என்பது வெளிப்பட உதவியது ஆசார்யனே என்பதால் அவரிடம் நன்றியுடன் இருந்து, அந்த ஞானம் காரணமாகவே தனக்கு கைங்கர்யம் என்பது கிட்டியது என்பதையும் உணரவேண்டும். மறுநாள் அரியணை ஏறப்போகும் ராஜகுமாரன் ஒருவனுக்கு, அதற்கு முந்தைய நாள் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து அரண்மனையில் விளக்குகள் அணையாமல் பாதுகாக்கும் வேலைக்காரர்கள் போன்று ஆசார்யனிடம் இருத்தல் வேண்டும்.

ஸர்வேச்வரனிடம் நன்றியுடன் இருத்தல்

மூலம் - இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஸாதாரணமான ப்ரதாநகாரணமுமாய் முக்ததசையில் ஆத்மாநுபந்தியான பகவதநுபவத்தைப் பற்ற அபர்யநுயோஜ்ய ஸ்வாதந்தர்யமடியாக சங்கிதமாம் விச்சேதத்துக்கும் பரிஹாரமாயிருப்பது “இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றிவைத்து ஏணி வாங்கி”, என்றும், “போயினால் பின்னை இத்திசைக்கு என்றும் பிணை கொடுக்கிலும் போகவிட்டார்” என்றும், “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்றும், “சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளினைக் கீழ்க் கொள்ளுமப்பன்” என்றும், “தன் தாளினைக் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அபுநராவ்ருத்தியிலும் முன்பு ஸம்ஸரிப்பிக்கையிற்போலே ஸத்யஸங்கல்பனாய்ச் சேஷியான ச்ரிய:பதியினுடைய “பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து” என்று சொல்லப்பட்ட ஸஹஜகாருண்யமென்று தெளிந்து அவ்விஷயத்திலும் க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இவை அனைத்திற்கும் காரணமானவனும், முக்தி அடையும் நேரத்தில் அவனது அனுபவத்தைத் தடுக்கக்கூடிய அனைத்தையும் தனது ஸத்யஸங்கல்பத்தால் போக்கக்கூடியவனும் ஆகிய எம்பெருமான் விஷயத்தில் நன்றி கொண்டவனாக இருத்தல் வேண்டும். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-3) - இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றிவைத்து ஏணி வாங்கி - திருவரங்கன் செய்வது என்னவென்றால் இருளை நீக்கவல்ல கதிர்கள் கொண்ட சூரிய மண்டலத்தில் தனது அடியார்களை ஏற்றி, பரமபதத்தில் அவர்களை நிலையாக நிறுத்தி, மீண்டும் இறங்கி விடாதபடி ஏணியை விலக்கி விடுவான்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - போயினால் பின்னை இத்திசைக்கு என்றும் பிணை கொடுக்கிலும் போகவிட்டார் - நமோ நாராயணா என்று ப்ரபத்தி செய்து ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குச் சென்ற பின்னர், பெரியபிராட்டியாரையே பணயமாக வைத்தாலும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்ப விடமாட்டான்.
- திருவாய்மொழி (1-2-10) - வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் - மேன்மையான புகழ் கொண்ட நாராயணனின் திருவடிகளைப் பற்றுங்கள்.
- திருவாய்மொழி (3-7-7) - சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளினைக் கீழ்க் கொள்ளும்ப்பன் - தானும் இந்த உலகில் அவதாரம் செய்து, அடியார்களைக் காப்பாற்றி, அவர்களை ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குக் கொண்டு சென்று, அவர்களுக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தி, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளும் எம்பெருமான்.
- திருவாய்மொழி (7-5-10) - தன் தாளினைக் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை - தன்னுடைய திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டு, எப்போது அவன் செய்கின்ற நன்மைகளை.

தன்னுடைய எஜமானனாக உள்ள மகாலக்ஷ்மியின் நாயகனான எம்பெருமானிடம் ப்ரபந்நன் மிகுந்த நன்றியுடன் இருக்கவேண்டும். இதன் காரணம் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது எத்தனை வாத்ஸல்யத்துடன் அவன் உள்ளானோ, அதே போன்று மோகஷம் பெற்ற பின்னரும் நம்மிடம் அவன்

உள்ளான். இதனை திருவாய்மொழியில் (9-2-1) - பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து - உன்னுடைய கருணையாலும், உன்னுடைய பிராட்டியின் கருணையாலும் உனது கோயிலைத் தூய்மையாக்கும் கைங்கர்யங்கள் செய்து - என்பதன் மூலம் காணலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 7)

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது.

அவதாரிகை - இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக் கடவதென்னவருளிச் செய்கிறார் ஸ்ம்ருதியாலேயென்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவற்றுள் (ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம், புராணம் போன்றவை) எதன் மூலம் எந்தப் பாகத்தில் (உத்தர பாகம், பூர்வ பாகம்) பொருளை நிச்சயம் செய்யவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உபப்ரும்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து; அப்படியே உபப்ர்ம்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே, அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்ததுபப்ர்ம்ஹணங்களைக் கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிச்சயம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அத்தைப் பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸ புராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்திலர்த்த நிச்சயம் பண்ணக் கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்ம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது - அநதீதசாகாந்தாரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களானவிவற்றாலே, அதீதசா கார்த்தங்களை அபேக்ஷித விசேஷங்களோடே கூட நிச்சயிக்கை. ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதநமு முண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய

ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸ புராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்த மாகவமாயகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத: இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - பலவற்றாலும் கூறப்படும் வேதங்களுக்கு, அந்த வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளின் விசேஷத்தால் அல்லவோ இரண்டு பாகமாகப் பிரியும் வேறுபாடு உண்டானது? ஆகவே, இது போன்று உபப்ரமாணங்களாகிற இதிகாசம் போன்றவற்றுக்கும் பொருள் விசேஷம் காரணமாக வேறுபாடு ஏற்படலாம் அல்லவோ? இவற்றில் ஸ்ம்ருதிகள் அனைத்தும் வேதங்களின் பூர்வபாகத்திற்கான உபப்ரமாணம் என்னும்படியும், இதிகாசம் மற்றும் புராணங்கள் அனைத்தும் வேதங்களின் உத்தரபாகத்திற்கு உபப்ரமாணங்கள் என்னும்படியும் செய்யப்பட்டன. ஆகவே வேதங்களின் அந்தந்த பாகங்களில் கூறப்பட்ட பொருளை, அந்தந்த பாகங்களுக்காக இருக்கின்ற உபப்ரமாணம் மூலமே நிச்சயம் செய்யவேண்டும். இவற்றில் - ஒழுக்கம் (ஆசாரம்), பிராயச்சித்தம் போன்றவற்றைக் கூறுகின்ற தர்மசாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக, வேதங்களில் கர்மங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பூர்வபாகத்தின் அர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்யவேண்டும். மேலும் பகவானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, செயல்கள் ஆகியவற்றை உரைக்கின்ற இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டின் மூலம், இவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்ற உத்தரபாகத்தின் ஆழ்பொருளை அறிய வேண்டும். இப்படியாக இரண்டுவிதமான உபப்ரமாணங்கள் மூலமாக வேதங்களின் இரண்டு பாகங்களின் கூறப்படுகின்ற ஆழ்பொருளை உறுதி செய்தல் என்பது - அத்யயனம் செய்யப்படாத மற்ற சாகைகளில் உள்ள கருத்துகளுக்கு விளக்கம் அளிக்கவல்ல இவற்றின் மூலமாக, அத்யயனம் செய்யப்படும் சாகைகளின் ஆழ்பொருளை அவற்றின் விசேஷங்களுடன் நிச்சயம் செய்தல் என்பதாகும். என்றாலும் ஸ்ம்ருதிகளில் பரம்பொருளைப் பற்றியும், இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் கர்மங்களைப் பற்றியும் கூறும் பகுதிகள் உள்ளதைக் காணலாம் (அதாவது மேலே உள்ள கருத்தான ஸ்ம்ருதிகள் கர்மங்களைப் பற்றியும், இதிகாசபுராணங்கள் பரம்பொருளைப் பற்றியும் கூறுகின்ற என்பதற்கு மாறாக). இது ஏன் என்பதைக் காண்போம். கர்மங்கள் என்பவை அவனது ஆராதனை வடிவமாகவே உள்ளன என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே, ஸ்ம்ருதிகளில் பரம்பொருளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டன. எனவே இப்படியாகப் பிரித்துக் கூறுவதில் எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லை. பார்ஹஸ்த்ய ஸ்ம்ருதி - ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத: இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே - வேதங்களின் பூர்வபாகம் என்ன கூறுகிறது என்பதை ஸ்ம்ருதிகள் கொண்டு நிச்சயம் செய்தல் வேண்டும்; அவற்றின் உத்தரபாகத்தின் ஆழ்பொருளை இதிகாச புராணங்கள் கொண்டு அறிதல் வேண்டும் - என்றது காண்க.

3. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

அவதாரிகை - உத்தரபாகோபப்ரம்ஹண த்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னி லொக்குமோவென்கிற சங்கையிலேயருளிச் செய்கிறார் மேல். அன்றிக்கே, ஏகபாக விஷயமானவிரண்டு உபப்ரம்ஹணங்களிலும் இன்னதுக்கு ப்ராபல்யமென் னுமத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம் பற்றியருளிச் செய்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - "வேதங்களின் உத்தரபாகத்தை விளக்குகின்ற இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டிற்குள் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டா? அல்லது அவை இரண்டும் சமமாக ஒத்துப் போகுமோ?", என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது இந்தச் சூர்ணையில் - உத்தரபாகத்தின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கவல்ல இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டிற்குள் "இதுவே சிறந்தது" என்று ஏதோ ஒன்றைக் கூறவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டார் - என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி அதாவது ச்ரேஷ்ட பாகோபப்ரம்ஹணதயா வந்த சேர்த்தியை உடைத்தானவையிரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யமுண்டென்கை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம், மத்யஸ்த்தத்தை, கர்த்துராப்தமத்வம் ஆகியவிவற்றாலே.

விளக்கம் - சிறந்த பாகம் என்று கூறப்பட்ட வேதங்களின் உத்தரபாகத்தைக் கூறுவதால் வந்த சேர்த்தியைக் கொண்ட இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் - ப்ரமாணம் என்னும் தன்மையில் இதிகாசம் வந்தால், அதற்குப் புராணத்தைக் காட்டிலும் மேன்மை உண்டு. புராணத்தைக் காட்டிலும் இதிகாசத்திற்கு உள்ள மேன்மை என்னவென்றால் - மற்ற நூல்களில் எடுத்துக் கூறப்படுதல், நடுநிலைமை தவறாமல் உரைத்தல், நூலை இயற்றியவர்களின் நம்பகத்தன்மை போன்றவை ஆகும் (இவை பரிக்ரஹம், மத்யஸ்த்தத்தை, கர்த்துராப்தமத்வம் எனப்பட்டன).

வ்யாக்யானம் - இவற்றில் பரிக்கரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்கரஹம். வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாஷாத் ராமாயணாத்மநா; மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா:; வ்யாஸ வாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா வேதசைலாவதீர்ணே ந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா; பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத் பாரதச் சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:; விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச பக்திர்பவதி கல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம் இத்யாதிகளலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ச்லாகிக்கப்படா நின்றதிறே.

விளக்கம் - முதலில் மற்ற நூல்களில் காட்டப்படுவது என்பதைக் காண்போம். கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம், புராண விசேஷங்களிலே இதிகாசம் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதைக் காணலாம்:

- காந்தபுராணம் - வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாஷாத் ராமாயணாத்மநா - வேதங்களால் அறியப்படும் ஸ்ரீமந்தாராயணன் தசரதனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தபோது, அந்த வேதங்கள் செய்தது என்னவென்றால், ப்ராசேதஸ் என்பவரின் புத்திரரான வால்மீகி முனிவர் மூலம் இராமாயணமாக உதித்தன.
- சைவபுராணம் - மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா: - வேதவ்யாஸர் தனது அறிவு என்னும் மத்து கொண்டு, வேதங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தார். அப்போது இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் நன்மைக்காக, அந்தக் கடலில் இருந்து மஹாபாரதம் என்ற சந்திரன் வெளிப்பட்டது.
- மார்க்கண்டேய புராணம் - வ்யாஸ வாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா வேதசைலாவதீர்ணே ந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா - மஹாபாரதம் என்னும் நதியானது, வேதங்கள் என்னும் மலையில் பிறந்து, அதர்மம் என்னும் மரங்களைச் சாய்த்தபடி வந்தது; வ்யாஸரின் சொற்கள் என்னும் வெள்ளம் நிறைந்தது; மக்களின் இதயங்களில் உள்ள இருள் என்னும் அழுக்கை நீக்கவல்லது.
- பவிஷ்ய புராணம் - பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத் பாரதச் சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத: - மிகவும் கசப்பான மருந்தைப் பருகுவதற்குத் தயக்கம் கொள்ளும் மனிதன் போன்று, மனிதர்கள் வேதங்களில் உட்புகுந்து ஆழ்பொருளை அறியத் தயங்குகின்றனர்;

இதனால் அவற்றின் சாரமாகவே காப்பிய வடிவில் மஹாபாரதம் செய்யப்பட்டது.

- பவிஷ்ய புராணம் - விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச பக்திர்பவதி கல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம் - மஹாபாரதம் செய்வது என்னவென்றால் ஸ்ரீமந்நாராயணன், அவனைப் பற்றிக் கூறுகின்ற வேதங்கள், அவற்றின் பொருளை அறிந்தவர்கள், அவற்றை உபதேசிக்கும் ஆசார்யர்கள், ப்ராஹ்மநிஷ்டர்கள் ஆகியோரிடம் நன்மையை ஏற்படுத்தும் பக்தியை நமக்கு உண்டாக்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - மத்யஸ்த்தையாவது யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ராஹ்மணாபுரா தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ராஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த குணாங்குண தேவதையினுடைய மாஹாத்மயத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றின்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - அடுத்து நடுநிலைமை என்பதைக் காண்போம். மச்ச புராணம் - யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ராஹ்மணாபுரா தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே - எந்த ஒரு சுபநாளில், எந்த நான்முகனால், எந்த குணம் தலை தூக்கியபோது, எந்தப் புராணம் கூறப்பட்டதோ, அந்தந்த தேவதைகளின் பெருமை என்பது, அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே கூறப்பட்டது - என்றது. அதாவது அனைத்துப் புராணங்களையும் கூறியவன் நான்முகன்; அவனுக்கு எந்த ஒரு நாளில், மூன்று குணங்களில் எந்தக் குணம் அதிகமாக இருந்ததோ, அந்த நாளில், அந்தக் குணத்தின் அதிபதி தேவதையின் பெருமையை, அந்த நாளில் கூறப்பட்ட புராணம் உரைக்கிறது. ஆகவே இப்படியாக உள்ள புராணங்கள், ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியவையே ஆகும். இது போன்று அல்லாமல் - லௌகிக விஷயம், வைதீக விஷயம் ஆகியவற்றை நிச்சயம் செய்வதில் குறிக்கோள் கொண்டவையாக, பாரபட்சம் இல்லாமல் இதிகாசம் உள்ளதால், அவை நடுநிலைமை தவறாதவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - கர்த்துராப்தமத்வமாவது ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன் யாதா தர்சந ஸாமர்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனா யிருக்கை. அதேதிஹாஸ புராணயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ: குத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே: வசநஸௌஷ்டவேந கர்த்துராப்த தமத்வாவகதேச்ச என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணாதிதிஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும்; மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹ விசேஷாவஸிதம் என்று தொடங்கி, தர்மேசார்த்தேச காமேச மோசேஷச பரதர்ஷப யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்; இதி லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி க்ருதத்வேந க்வசிதபி அபசஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம் என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்தத்தையாலும் புராணங்களிற் காட்டிலிதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதினே.

விளக்கம் - கர்த்துராப்தமத்வம் என்பது நூலை இயற்றியவரின் ஆப்தமத்வம் ஆகும். அதாவது, அந்த நூலை இயற்றியவர் உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல வலிமையையும், அப்படியாகத் தான் உணர்ந்தவற்றை உள்ளது உள்ளபடி மற்றவர்களுக்குப் புரியவைக்கும் ஆற்றலையும் கொண்டவராக உள்ள தன்மையே கர்த்துராப்தமத்வம் எனப்படுகிறது. இந்த விஷயம் உய்யக்கொண்டாராலும், பராசரபட்டராலும் கூறப்பட்டதைக் காண்போம்:

- தத்வநிர்ணயம் என்பதில் உய்யக்கொண்டார் - அதேதிஹாஸ புராணயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ: குத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே: வசநஸௌஷ்டவேந கர்த்துராப்த தமத்வாவகதேச்ச - அதன் பின்னர் இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டினுள் இதிகாசமே சிறந்து விளங்குகிறது, ஏன்? அவை மற்ற நூல்களில் ப்ரமாணங்களாக எடுத்தாளப்படுவதாலும், லௌகிகம் மற்றும் வைதிக விஷயங்களில் முன்னர் நடந்த சம்பவங்களை நடுநிலைமையுடன் கூறுவதாலும், முன்னுக்குப் பின் முரணான வரிகள் இல்லாமல் உள்ளதாலும், அவற்றை இயற்றியவர்கள் நம்பத்தகுந்தவர்கள் என்பதாலும் - என்று தொடங்கியுள்ளார். இதனால் மற்ற நூல்களில் எடுத்துக் கூறப்படுதல் போன்ற தன்மைகளால் இதிகாசங்களுக்கு புராணங்களைக் காட்டிலும் உள்ள சிறப்பை விளக்கினார்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் பட்டர் - மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹ விசேஷாவஸிதம் - புராணங்களைக் காட்டிலும் மஹாபாரதம் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது - என்று தொடங்கினார். பின்னர் - தர்மேசார்த்தேச காமேச மோசேஷச பரதர்ஷப யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்; இதி லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி க்ருதத்வேந க்வசிதபி

அபசுஷபாதித்வாச்ச புரானேப்யோ பலவத்தரம் - பரதவம்சத்தில் சிறந்தவனே! இந்த மஹாபாரதத்தில் காணப்படும் அறம், பொருள், வீடு, இன்பம் (தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம்) என்பதான பலவும் மற்ற எதிலும் காணப்படவில்லை; இதில் இல்லாதவை என்பது ஏதும் இல்லை; இதில் இல்லாத ஒன்று உள்ளது என்றால் அது மற்ற நூல்களிலும் இருப்பதில்லை எனலாம்; வேதங்களின் ஆழ்பொருள், மற்ற நூல்களின் ஆழ்பொருள் என்று பலவற்றையும் உணர்வதற்காகவே மஹாபாரதம் செய்யப்பட்டது; ஆகவே இது எந்த ஓர் இடத்திலும் பாரபட்சமாகக் கூறுவதில்லை; எனவே இது புராணங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ரமாணம் ஆகும் - என்றார். ஆக நூல்களில் பரவலாக எடுத்துக் கூறப்படுவதாலும், நடுநிலைமை தவறாத காரணத்தாலும் இதிஹாசங்களைக் காட்டிலும் புராணங்களுக்கு உள்ள மேன்மையைக் கூறினார்.

4. அத்தாலேயது முற்பட்டது.

அவதாரிகை - அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார் அத்தாலே என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்தக் சூர்ணை மூலம் இதிகாசத்தின் மேன்மையை இவரும் இசைவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் என்றும், இதிஹாஸ புராணாப்யாம் என்றும் ச்ருதிஸம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாசமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாஸ்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாச் தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த அப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதி ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

விளக்கம் - இப்படியாக இதிகாசத்திற்கு உள்ள மேன்மை காரணமாகவே கீழே உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டன.

- இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் - இதிகாசங்களும் புராணங்களும் ஐந்தாவது (வேதங்கள்) .
- பார்ஹஸ்பத்ய ஸம்ருதி - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் - இதிகாசம் மற்றும் புராணம் மூலம்.

இப்படியாக ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதியில் இரண்டுமே சேர்த்துக் கூறப்பட்டபோதிலும், புராணத்திற்கு முன்பாக இதிகாசமே முதலில் கூறப்பட்டதைக் காண்க. வடமொழி இலக்கணத்தில் உம்மைத் தொகையில் (இதிகாசமும், புராணமும் என்பதில் உள்ள “உம்”) சொற்களைக் கூறும்போது, குறைந்த உயிர் எழுத்துக்கள் உடைய சொற்கள் அல்லது மேன்மை கொண்ட சொற்கள் முதலில் கூறப்பட வேண்டும் என்னும் விதி உள்ளது. இங்கு இதிகாசம் என்ற சொல்லானது, புராணம் என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான உயிர் எழுத்துக்கள் கொண்டதாக உள்ளபோதிலும், அந்தச் சொல்லின் மேன்மை காரணமாக முதலில் வந்தது. இத்தகைய சிறப்பிற்குக் காரணம் அதன் ஏற்றமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரம் ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், இதிஹாஸாச்ச புராணாநிச இதிஹாஸ புராணாநி, ஸ்ம்ர்தயச்ச இதிஹாஸ புராணாநிச ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸ புராணாநி என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவசைஷயாகையாலே, அல்பாச்ச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தையருளிச் செய்ததின் கருத்தை (இவை இரண்டிலும்) இத்யாதியாலேயருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிறவிதுக்கு அந்த ப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் - அல்லது வேறு கருத்தும் கூறலாம். “ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களாலே” என்பதில் வேதத்தின் பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தர பாகம் ஆகியவற்றின் பொருளை விரிவாக எடுத்துக் கூறும் நூல்கலைப் பற்றிக் கூறுவது காண்போம். அங்கு இதிஹாஸ - என்பதற்கு ஏற்ப இவருக்கு (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர்) சமரசம் என்பதில் நோக்கம் அதிகம் என்பதால், குறைவான உயிரெழுத்துக்கள் கொண்டதாயினும் புராணம் என்ற பதத்திற்கு முன்பே இதிகாசம் என்பதை அருளிச்செய்தார். இதனை “இவை இரண்டிலும்” என்ற சூர்ணையிலும் அருளிச்செய்தார். இந்தச் சூர்ணையில் “அத்தாலே இது” என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்றால், இந்தக் சிறப்பு காரணமாக, புராணத்திற்கு முன்பாக இதிகாசம் கூறப்பட்டது என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், ததுபப்ரம்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச் செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப் புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமொருங்க விட்டருளினாராய்த்து.

விளக்கம் - எனவே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை இன்னது என்று உறுதியாக அறிவதற்கு - அதனுடைய உபப்ரமாணங்கள் கொண்டு அறிதல் வேண்டும். இவற்றில் பூர்வபாகத்தின் உபப்ரமாணம் இன்னது, உத்தரபாகத்தின் உபப்ரமாணம் இன்னது என்பதைக் கூறினார். உத்தரபாக உபப்ரமாணங்களான இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில், இதிகாசமே உயர்ந்தது என்றார். இப்படியாகத் தான் அருளிச்செய்யப் போகும் விஷயங்களுக்குப் ப்ரமாணம் என்பவற்றை முறைப்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகிறது.

அறிமுக ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 16)

வ்யாக்யானம் - இப்படி கரைக்கட்டாக் காவேரி போலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜநமாயிருராதே காடுபட்டுக்கிடக்குமோவென்னில்; (நலம்) - கண்டிடமெங்கும் பயிர்ப்பட்டிருக்கும் நிலம் போலே எங்குமொக்க உபாதேமாயிருக்கும். நலமென்று ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லுகிறதென்னுதல்; குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; ஆநந்தாவஹமான விபூதியைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல்.

விளக்கம் - கரையில் அடங்காத காவேரி போன்று குணங்கள் இப்படிப் பரந்து விரிந்தால், எதற்கும் பயனில்லாமல் போய்விடுமோ என்னும் சந்தேகம் எழலாம். அப்படி அல்ல. கண்ட இடம் எங்கும் பயிர் விளைந்து காணப்படும் நிலம் போன்று, அனைத்து குணங்களும் ஏற்கக் கூடியதாகவே இருக்கும். இங்கு நலம் என்பது ஆனந்தம் என்பதை மட்டும் கூறுவது அல்ல, அவனுடைய குணங்களின் கூட்டம் முழுவதையும் கூறுகிறார். ஆனந்தம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள விபூதிகளைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (உடையவன்) இக்குணங்கள் தன்னை அஸ்தி என்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய் இருக்கும். அதாவது - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் இருக்கும் என்றபடி. ஆழ்வான், பிள்ளைப் பிள்ளையைப் பார்த்து "நிர்குணமென்பார்மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் நலமுடையவன் என்றபடி கண்டாயே" என்று பணித்தான்.

விளக்கம் - இந்தக் குணங்கள் அனைத்தையும் கொண்டவன் என்னும்படி கூறுவதோடு நிற்காமல், இவனைக் கொண்டே அந்தக் குணங்களின் தன்மைகளை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாக உள்ளவன். இவை, இவனுக்கு இடையில் வந்து சேராமல் இயல்பாகவே இருப்பவையாகும். கூரத்தாழ்வான், பிள்ளை பிள்ளையைப் பார்த்து, "எம்பெருமான் நிற்குணம் (குணங்கள் அற்றவன்) என்று கூறுபவர்களின் கழுத்தைப் பிடித்தது போன்று ஆழ்வார் 'நலம் உடையவன்' என்று கூறியது கண்டாயா?", என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ என்றபடி. வர்ஷாயுதை: இத்யாதி. தாதாநாமிவ சைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோ மஹாந், பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே, ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: என்று இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தை.

விளக்கம் - ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ - அனைத்து குணங்களையும் தனது இயல்பாகவே கொண்டவன் - என்றும், வர்ஷாயுதை: - கண்ணனின் குணங்களை பதினாறாயிரம் வருடங்கள் கூறினாலும் இயலாது - என்றும், தாதாநாமிவ சைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோ மஹாந் - தாதுக்களுக்கு இருப்பிடமாக இமயமலை உள்ளது போன்று நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக இராமன் உள்ளான் - என்றும், பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே - உனது புத்திரனான இராமனுக்குப் பல நற்குணங்கள் உள்ளன - என்றும் கூறியது காண்க. இதனையே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் (11) - ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: - இயற்கையாக உடையதும், எண்ணிக்கை அற்றதுமான கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி குணங்கள் கரைபுரண்டிருந்தால், இக்குணங்களாலே தனக்கு நிற மாம்படி இருக்குமோ திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமென்னில்; அங்ஙனிராது; அஸ்வரூபத்தைப் பற்றி குணங்களுக்கு நிறம் பெற வேண்டும்படி இருக்கும் என்று ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது (யவன்) என்று. யதா ஸைந்தவகந: என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப்பற்ற "யவன்" என்கிறார். இத்தால் குணநிரபேசுமான ஸ்வரூப ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல் குணவிசிஷ்டமான ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுதல். (அவன்) இதுக்கவ்வருகே ஓர் உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ் நின்ற நிலையை அமைத்து மேலே தோள்படி கொள்ளுகிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவனுக்கு குணங்கள் கரை புரண்டு இருப்பதால் அந்த குணங்களால் மட்டுமே மேன்மை பெறும்படியாக எம்பெருமான் உள்ளானோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். அப்படி அல்ல; இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை பற்றி நின்றே குணங்கள் மேன்மை அடைகின்றன என்று ஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை (யவன்) என்பதன் மூலம் அருளிச்செய்கிறார். யதா ஸைந்தவகந: - உப்புக்கட்டி உள்ளும் வெளியிலும் உப்பாகவே உள்ளதுபோல் எம்பெருமான் ஞானமயமாகவே உள்ளான் - என்ற ப்ரமாணம் கூறுவதற்கு ஏற்ப "யவன்" என்கிறார். யவன் என்னும் பதம் மூலம் குணங்களை நம்பி இருக்காத எம்பெருமானின் ஸ்வரூப மேன்மையைக் கூறுகிறார். குணங்களுடன் கூடி இருக்கின்ற ஸ்வரூபத்தையும் கூறுகிறார். (அவன்) - இதற்கு மேல் ஓர் உபகாரத்தைக் கூற எண்ணி, கீழே கூறப்பட்ட இவனது கல்யாண குணங்களை மேடையைப் போன்று அமைத்து, அதன் மேலே தோள்படி கொள்ள எண்ணுகிறார் (தோள்படி - ஒருவன் தோளைப் பிடித்து மேலே செல்ல நினைத்தல்).

வ்யாக்யானம் - அந்த உபகாரம்தான் ஏது என்னில்; (மயர்வற) ஜ்ஞாநாநுதயம், அந்யதா ஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்கிற இவை வாஸநையோடே போம்படியாக. "ஜ்ஞாநாநுதயமாவது - தேஹாத்மாபிமாநம். அந்யதாஜ்ஞாநமாவது - தேவதாந்தர சேஷமென்றிருக்கை விபரீதஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்வார். தம் வாயாலே "மயர்வற" என்று சொல்லாம்படிகாணும் அவன்தான் இவர்க்கு அஜ்ஞாநத்தை வாஸநையோடே போக்கினபடி.

விளக்கம் - அப்படி அவன் செய்த உபகாரம் தான் என்ன என்றால்: ஞானம் தோன்றுதல், மற்றவற்றைக் குறித்து ஞானம், தேஹமே ஆத்மா என்னும் விபரீத ஞானம் போன்றவை வாசனையுடன் நீங்கும்படியாகச் செய்தான். "ஞானானுதயம் என்றால் உடலையே ஆத்மாவாக நினைத்தல்; அந்யதா ஞானம் என்றால் மற்ற தெய்வங்களுக்கு தன்னை அடிமையாக எண்ணுதல்; விபரீத ஞானம் என்றால், தான் சுதந்திரமானவன் என்றும் ஆத்மாவுடன் அனுபவிப்பதே இன்பம் என்றும் எண்ணுகின்ற கைவல்ய நிஷ்டனின் ஞானம்" - என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அதனை இவர் திருவாயாலேயே மயர்வற என்று கூறும்படியாக எம்பெருமான் இவருக்கு அறியாமையை வாசனையுடன் நீக்கினான்.

வ்யாக்யானம் - (மதிநலம்) - "ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டையும் தந்தான்" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, "நலமான மதியைத் தந்தானென்றாய், முளைக்கும் போதே வயிரம் பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தானென்கிறார் என்று பட்டர் அருளிசெய்யும்படி.

கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தி ஸ்தாநத்திலே பகவத் ப்ரஸாதமாய், அநந்தரம் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷண வர்த்தியான பக்தியாயிற்று இவரது.

விளக்கம் - ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகிய இரண்டையும் அளித்தான் என்று இதற்குச் சிலர் பொருள் கூறுவர். ஸ்வாமி பராசரபட்டர், "நலமான மதி தந்தான். முளைக்கும்போதே வைரம் பாய்ந்தது போன்று கருங்காலி முதலான மரங்கள் இருக்கின்றன. இது போன்று பக்தியின் உருவத்தை அடைந்த ஞானத்தை அளித்தான்", என்று அருளிச் செய்தார். கர்மத்தாலும் ஞானத்தாலும் ஏற்படுவது பக்தியாகும். அப்படிப்பட்ட பக்தியின் நிலையில் எம்பெருமானின் கடாசுஷம் நின்றது. அதன் பின்னர் கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள பக்தி இவருக்கு முன்பே உண்டானது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 40)

25. குளித்து மூன்று அனலை ஓம்பும் குறிகொள் அந்தணமை தன்னை
ஒளித்திட்டேன் என் கண் இல்லை நின் கண் பத்தனும் அல்லேன்
களிப்பது என்கொண்டு நம்பீ கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
அளித்து எனக்கு அருள் செய்கண்டாய் அரங்கமாநகருளானே

பொருள் - பெரியபெருமானே! ஸ்ரீரங்கநாதா! நீராடிய பின்னர், மூன்றுவிதமான அக்னிகளை வளர்ப்பதற்கான தகுதியைக் கொண்டதும், மந்த்ரம் முதலானவற்றால் தோஷங்கள் வராமல் காப்பாற்றவல்லதும் ஆகிய ப்ராஹ்மணத் தன்மையை நான் நீக்கிக் கொண்டுவிட்டேன். ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானமும் என்னிடம் இல்லை. உன்னிடமும் எனக்கு எந்தவிதமான ப்ரேமையும் இல்லை. இப்படியாக எந்தவிதமான பக்கபலமும் இல்லாத நான், எதனைக் கண்டு மகிழ்வு கொள்வது? உயர்ந்த குணங்களால் பூர்ணமாக உள்ளவனே! கடல்போன்ற நிறமும் குணமும் கொண்ட அழகியமணவாளா! எனது வாய் விட்டுப் புலம்புகிறேனே! என் விஷயத்தை நீ ஆராய்ந்து, எனக்கு ஏற்ற தகுதிகளை அனைத்தையும் அளித்து, கருணை செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - கீழ் பகவத் விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த ஆதரம் விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்வர்க்கயுக்தனுக்குப் பிறந்ததாகையாலே பித்தோப ஹதனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்கவொண்ணாமையாலும், என் செய்வோமென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுதபித்தாராய் நின்றார். “இனி அசித்ஸம்வர்க்கமற்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்கு நம் கையில் முதல் காண்கிறிலோம், நாம் இவ்விஷயத்தை இழந்தே போமித்தனையாகாதே” என்று சோகிக்க, “நீர் சோகிக்கிறதென்? அசித்ஸம்வர்க்கமற்று நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்த்ரங்களில் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாயும், ஸர்வாதிகாரமாயும் உண்டா ஸாதனங்கள் ப்ரஸித்தமன்றோ? அவற்றிலே ஒன்றை அநுஷ்டித்து நம்மை லபிக்கமாட்டீரோ?” என்ன; எனக்கு அவையொன்றிலும் யோக்யதையே தொடங்கி இல்லையென்று

மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயசூந்யதையை அருளிச்செய்கிறார். ஆனால் பின்னை, கீழ் இவர்க்குப் பிறந்ததாகச் சொன்ன ஜ்ஞாந பக்திகள் என்னாய்த்து என்னில் - பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்த போகோபகரணமான ஜ்ஞாநபக்திகளாய்த்து இங்கு சொல்லிற்று; அவை ஸாதந கோடியில் அந்தர்ப்பவியாது. அவ்வநுபவம் கதாசித்தமன்றிக்கே நித்யமாகைக்குத் தம் கையில் ஸாதநமில்லை என்கிறார் இங்கு. இதில் முதல் பாட்டிலே ப்ரஸித்தமாய் த்ரைவர்ணிகராவனர்களுக்கு அதிகாரமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் எனக்கோர் அந்வயமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் பெரியபெருமாள் குறித்துத் தனக்கு உண்டான ப்ரேமை என்பது, அவனால் ஏற்பதற்குத் தக்கதாக இல்லை என்பதாலும்; அசித் பொருளின் பரிணாமமாகவே உள்ள சரீரத்துடன் கூடியவனாகிய தனக்கு அந்த ப்ரேமை பிறந்தது என்பது, பைத்தியம் பிடித்த ஒருவனுக்கு ஒருநாள் அந்த நிலை தெளிந்தால் நம்ப இயலாதது போன்று உள்ளதாலும், அடுத்து என்ன செய்வது என்று தனது திருவுள்ளத்தைக் குறித்துக் கூறியபடி நின்றார். மேலும், “அசித் பொருளான இந்த சரீரத்துடனான தொடர்பு அறுந்து, பரமபதம் சென்று, எம்பெருமானுடைய நித்ய அனுபவத்தை அடையவைக்கும் உபாயம் ஏதும் நம்மிடம் இல்லை. இத்தகைய பகவத் விஷயத்தை நாம் இழந்துவிடுவோம் என்றே எண்ணுகிறேன்”, என்று வருந்தியபடி நின்றார். இதனைக் கண்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் ஏன் வருந்தவேண்டும்? உம்முடைய சரீரம் நீங்கப்பெற்று, நம்முடைய அனுபவம் பெறுவதற்கு, மூன்று வர்ணத்தினர்களும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதும், அனைவராலும் கடைபிடிக்கத்தக்கதும் ஆகிய உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் பல கூறப்பட்டுள்ளனவே! அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொண்டு நம்மை அடையமாட்டீரோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதற்கான தகுதிகள் என்னிடம் ஏதும் இல்லை”, என்பதை அடுத்து உள்ள பத்து பாசுரங்களில் கூறுகிறார். அதாவது, தன்னிடம் உபாயங்கள் ஏதும் இல்லாத நிலையைத் தெரிவிக்கிறார். ஆனால் கடந்த சில பாசுரங்களில் தன்னிடம் ஞானம் மற்றும் பக்தி முதலானவை உண்டு என்றாரே, இப்போது இவ்விதம் கூறுகிறாரே என்ற கேள்வி எழலாம். கடந்த பாசுரங்கள் பெரியபெருமாளின் கருணை காரணமாக உண்டான ஞானம் மற்றும் பக்திகளைக் கூறினார். அவற்றைச் ஸாதனமாக ஏற்க இயலாது. அத்தகைய அனுபவங்கள் இந்தப் பிறவியுடன் முடிந்துவிடும், அவை நித்யமாகத் தனக்கு நிலைப்பதற்கு ஏற்ற உபாயம் ஏதும் இல்லை என்று இங்கு கூறுகிறார். இப்படியாக இந்த முதல் பாசுரத்தில், மூன்று வர்ணத்தினரால் அநுஷ்டிக்கத்தகுந்த கர்மம், ஞானம் மற்றும் பக்தி போன்றவை தன்னிடம் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குளித்து மூன்றித்யாதி) - ஜந்மமாத்ரத்தையே கொண்டு நீ அவற்றை “அநுஷ்டித்து வா” என்னுமித்தனை போக்கி, ஜன்மப்ரப்ருதி ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு அநுரூபமாயிருப்பதோர் அநுஷ்டாநமில்லை என்கிறார். (குளித்து) - நித்ய ஸ்நாநம், நைமித்திக ஸ்நாநம், ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநமென்று ஸ்நாநம் பஹுமுகமாயிருக்கும். நித்ய ஸ்நாநம் நைமித்திக ஸ்நாநத்திற்கு உடலன்று; அந்த நைமித்திக ஸ்நாநம் ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநத்திற்கு உடலன்று; இவை தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரங்களாகயிறே இருப்பது. கர்மாநுஷ்டாநந்தானொழிய போக்யதாபாதகங்கள் எண்ணிப்போரத்தான் அரிதாயிறே இருப்பது. (மூன்றனலை) - அக்நி என்னாதே “அனல்” என்றது, ஆராதியாநின்றால் அபர்யாப்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் விஷயமென்று தோற்றுகைக்காக. (மூன்றனல்) - ஒன்றே துராராதநமாயிருக்க மூன்றையிறே விதித்தது. (ஓம்பும்) - சவலைப்ரஜைக்குச் சோறும் நீரும் முடிந்துகொண்டு திரியும் மாதாவைப்போலே, உமியும் இந்தநமும் கொண்டு திரியவேண்டும் விஷயமென்கை.

விளக்கம் - (குளித்து மூன்று அனலை) - அந்தணன் என்னும் பிறவி காரணமாக, சில செயல்களைக் கூறும் சாஸ்த்ரங்கள், “அவற்றை அநுஷ்டித்து வரவேண்டும்”, என்கின்றன. நான் பிறந்தது முதலாக அந்தணன் என்னும் தகுதிக்கு ஏற்ப உள்ள அந்தச் செயல்கள் ஏதும் செய்யாமல் விடுத்தேன். (குளித்து) - நீராடுதல் என்பது மூன்றுவிதமானது. இவை நித்யஸ்நாநம் என்னும் அன்றாட நீராடுதல், நைமித்திகஸ்நாநம் என்னும் க்ரஹண கால நீராடுதல், ப்ராயச்சித்தஸ்நாநம் என்னும் பாவம் காரணமாக நீராடுதல் போன்றவை ஆகும். இப்படியாகப் பலவிதமான நீராடுதல்கள் உள்ளன. இவற்றில் நித்யஸ்நாநம் என்பது நைமித்திகஸ்நாநம் என்பதுடன் தொடர்புடையது அல்ல; அதாவது நித்யஸ்நாநம் செய்துள்ளபோதிலும், நைமித்திகஸ்நாநம் செய்யும் கட்டாயம் ஏற்பட்டால், அதனையும் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. இது போன்று நைமித்திகஸ்நாநம் என்பது ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநம் என்பதுடன் தொடர்புடையது அல்ல. இவை மூன்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு அல்லாமல் உள்ளவை ஆகும். சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் மற்ற கர்மங்களைச் செய்யும் தகுதியை உண்டாக்கவல்ல நித்யகர்மங்களைச் செய்வதே அரிதாக உள்ளது என்கிறார். (மூன்றனலை) - அக்னி என்று கூறாமல் அனல் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அனல் என்றால் போதும் என்னும் நிலை இல்லாத ஒன்றாகும். ஆக, எத்தனை ஆராதனை செய்தாலும், “இந்த ஆராதனை போதுமானது” என்று கூறாமல், மேலும் எதிர்பார்ப்பது என்பதை உணர்த்துகிறார். மூன்றுவிதமான அக்னிகள் என்பது கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம் மற்றும் தக்ஷிணாக்னி ஆகும். (மூன்று அனல்) - ஒன்றை ஆரதிப்பதே அரிதாக இருக்கும்போது, சாஸ்த்ரங்கள் மூன்றையும் விதிக்கின்றன என்றார். (ஓம்பும்) - சவலைக் குழந்தை ஒன்றுக்காக உணவும் நீரும் கட்டியபடி ஒரு தாய் எவ்விதம்

திரிவாளோ அது போன்று இந்த அக்னிகளை ஆராதிக்க உமியும் ஸமித்தும் கொண்டு திரியவேண்டி உள்ளது என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (குறிகொள்) - மந்த்ரலோபம், க்ரியாலோபம், த்ரவ்யலோபம், காலபேதம், தேவதாவ்யத்யயம் என்கிற இவற்றில் ஒன்றுண்டாமாகில் நிஷ்பலமாயிருக்கையாலே, கரணம் பிழைக்கில் மரணமென்கை. பண்ணின அக்ருத்யகரணங்களை சஷாந்திக்கு விஷயமாக்கி ஓரஞ்ஜலியாலே ஸுப்ரஸந்நமாம் விஷயமன்றே. (அந்தணமை) - இப்படி இருக்கிறதேதென்னில் - ப்ராஹ்மண்யம்; அதுதன்னை (ஒளித்திட்டேன்) ப்ராஹ்மண்ய மில்லாமை என்னளவேயாய்ப் போகையன்றியே, இவ்வர்ணந்தான் தண்ணியது என்னும்படி பண்ணினேன். விசிஷ்டராயிருப்பாரைக்கண்டால் “இன்னான் அதிகரித்த வர்ணத்திலே சிலரன்றோ” என்கொண்டு அவர்களுக்கும் அவத்யமாம்படி திரிந்தேன். இதிறே நான் கர்மயோகத்தில் நின்ற நிலை.

விளக்கம் - மந்த்ரத்தினை உச்சரிக்கும்போது உண்டாகும் தவறுகள், கர்மங்கள் செய்யும்போது உண்டாகும் தவறுகள், பயன்படுத்தும் பொருள்களில் உள்ள பிழைகள், காலம் தவறிச் செய்வதால் உண்டாகும் தவறுகள், ஒரு தேவதையின் பெயருக்குப் பதில் மற்றொரு தேவதையின் பெயரைக் கூறுவது போன்றவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று ஏற்பட்டாலும், கரணம் தப்பினால் மரணம் என்னும்படி, செய்கின்ற அநுஷ்டானமே தவறிவிடும். ஆகவே இவை, செய்த தவறுகளை அனைத்தையும் போக்கவல்ல ஓர் அஞ்ஜலி செய்வது போன்றது அல்லவே! அந்த அஞ்ஜலியானது எம்பெருமானைப் பொறுக்கவைத்து, அருளும்படிச் செய்துவிடும். (அந்தணமை) - இப்படி அஞ்ஜலி போன்று உள்ளது எது என்றால், ப்ராஹ்மணத்தன்மை என்கிறார். அந்தத் தன்மை என்னவானது? (ஒளித்திட்டேன்) - இந்தத் தன்மை என்னிடம் இல்லாமல் போகும்படி மட்டும் நான் செய்யவில்லை, எனது செயல்களால் ப்ராஹ்மணர்கள் அனைவரும் தாழ்ந்தவர்கள் என்று பலரும் கூறும்படியாகச் செய்துவிட்டேன். ஒரு சிலர் உண்மையான அந்தணர்களாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் எனது செயல் காரணமாக அவர்களையும் ஒரு சிலர், “ப்ராஹ்மணத்தன்மை அற்ற இவனது வர்ணத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தான் அவர்களும்”, என்று கூறும்படி, அவர்களுக்கும் தாழ்ச்சி உண்டாகும்படியாகத் திரிந்தேன். இப்படியாக அல்லவோ நான் கர்மயோகம் இன்றி இருந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் ஜ்ஞாநயோகமிருந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; (என்கணில்லை) - என் விஷயமாக எனக்கொன்றில்லை. ஆத்மவிஷய ஜ்ஞாநமெனக்கில்லை என்கை. கர்மயோகமில்லை என்றபோதே தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமில்லை என்னுமிடம் அர்த்தஸித்தமன்றோ என்னில்; இஜ்ஜந்மத்தில்

கர்மயோகம் பக்வமாய், அவ்வளவிலே தேஹவிச்லேஷம் பிறந்து அநந்தரஜநமத்தில் ஜ்ஞாநம் நைஸர்க்கிகமாயிருக்குமிறே, அதுவும் இல்லை என்கை.

விளக்கம் - "ஞானயோகம் உள்ளதா", என்று சிலர் கேட்க ஆழ்வார் கூறுகிறார். (என் கண் இல்லை) - என் விஷயமாக எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. அதாவது ஆத்மவிஷயம் குறித்த ஞானம் ஏதும் எனக்கு இல்லை என்று கருத்து. கர்மயோகம் இல்லை என்றாலே, அதன் விளைவாக உண்டாகும் ஞானயோகமும் இல்லை என்பது அறிந்ததே. அப்படி உள்ளபோது, தனித்து ஏன் கேட்கவேண்டும்? இந்தப் பிறவியில் கர்ம அநுஷ்டானம் இல்லை என்றாலும், கடந்த பிறவியில் கர்மயோகம் உண்டாகி, அந்த நேரத்தில் மரணம் உண்டாகியிருக்கலாம்; அந்தக் கர்மயோகத்தின் பலனாகிய ஞானயோகம் அடுத்த ஜன்மத்தில் கைகூட வாய்ப்பு உள்ளதால் இப்படி கூறப்பட்டது. அதுவும் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் பக்தியோகமிருந்தபடி என்னென்னில்; (நின்கணும் பத்தனல்லேன்) - கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஹை பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத நின்பக்கல் எனக்கு ஸ்நேஹமில்லை. கர்மஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுமில்லையாயிருக்க, உபாய ஸாத்யமான பக்தி இல்லையென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? என்னில்; ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நரணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே என்கிறபடியே உண்டாகலாமிறே; அதுவுமில்லையென்கை. அதவா, கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகள் மூன்றையும் தனித்தனியே உபாயமாகச் சொல்லுவாருமுண்டு; அந்த ப்ரகாரத்திலே சொல்லிற்றாகவுமாம். கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:, ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே, பக்த்யா த்வநந்யயா என்னக் கடவதிறே. இதிறே கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் நான் நின்ற நிலை. மற்றும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுடையார், "நோற்ற நோன்பிலேன்" என்றும், "கறவைகள் பின்சென்று" என்றும், ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி என்றும், தந்தாம் வெறுமைகளைப் பேற்றுக்குடலாக முன்னிட்டுக் கொண்டு போகக் கடவதாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - அப்படியென்றால் பக்தியோகமாவது உண்டா? (நின்கணும் பத்தனல்லேன்) - உன்னை ஒருமுறை கண்டவர்கள் கூட உன் மீது ஆசை கொள்ளாமல் இருக்கமுடியாது. அப்படிப்பட்ட உன் மீது எனக்குச் சிறிதும் ப்ரேமை இல்லை. கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய இரண்டும் இல்லை என்னும்போது, இவற்றால் உண்டாகும் பக்தியோகம் இல்லை என்பதைத் தனியே கூறவேண்டுமா என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ம்ருதியில் - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நரணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - பல ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகள் எடுத்து, அந்தந்த பிறவிகளில்

கர்மஞானயோகங்களை இயற்றி, தங்களது பாவங்களை நீக்கிக் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே க்ருஷ்ணன் மீது பக்தி உண்டாகும் - என்று கூறப்பட்டது. இதற்கு ஏற்றபடி கடந்த பிறவிகளின் பலனால் பக்தி உண்டாகியிருக்கலாமே என்றால், அதுவும் தன்னிடம் இல்லை என்கிறார். அல்லது வேறு விதமாகவும் இதற்குப் பொருள் கூறலாம்: கர்மம், ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகிய மூன்றும் தனித்தனியே மோஷடி உபாயம் என்று சிலர் கூறுவர், இது போன்று இவரும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இப்படியாக மூன்றும் தனித்தனியே மோஷடி உபாயம் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- கீதை (3-20) - கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய: - ஜனகர் முதலானவர்கள் தங்கள் கர்மங்களால் மோஷடிப் பெற்றனர்.
- கீதை (4-33) - ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞானே பரிஸமாப்யதே - அனைத்துக் கர்மங்களும், அதன் ஸாதனங்களும் ஞானத்திலேயே முடிகின்றன.
- கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா - எதனையும் எதிர்பாராத பக்தி மூலம்

இப்படியாக அல்லவோ நான் கர்மஞானபக்தி யோகத்தில் நின்ற நிலை உள்ளது? திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன், திருப்பாவை (28) - கறவைகள் பின் சென்று, ஸ்தோத்ர ரத்னம் (22) - ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி - தர்ம மார்க்கத்தை அறியேன் - போன்ற வரிகளில் தங்களிடம் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்பதையே அவனுடைய பேறு பெறுவதற்கு வாய்ப்பாகக் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - பெரியபெருமாளும் தம்முடைய க்ருபைக்கு இவர்கள் சொன்ன வெறுமைகளும் அரிதாகையாலே, “பேற்றுக்குடலாக ஆழ்வீர்! நீர் நிரபேஷரன்றோ?”, என்ன; (களிப்பதென் கொண்டு) - கீழ் நின்ற நிலையில் எனக்கு அநுதாபமுண்டாயோ? அதடியாக மா சுச: என்றுண்டாயோ? எது ஆலம்பநமாகக் களிப்பது? இத்தால், அகிஞ்சநனென்றபடி. “உமக்கு அநுதாபமில்லையாகில் விடுமித்தனையன்றோ” என்னில்; “என்பக்கல் கைம்முதலில்லையானால் உன்பக்கலிலுமில்லையோ?”, என்கிறார். (நம்பீ) - நான் உபாயாந்தரங்களில் வெறுமையில் பூர்ணனானவோபாதி, தேவரீர் சீலாதி குண பரிபூர்ணரல்லீரோ? தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸஹகாரநிரபேஷடிமன்றோ. “அறிவொன்று மிலாத” என்ற அநந்தரம் “குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா” என்றாளிறே.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வீர்! இவர்கள் போன்று தங்களிடம் ஏதும் இல்லை என்று கூறுபவர்களும் அரிதாகவே உள்ளார்கள். ஆனால் எனது கருணைக்குக் காரணமான இத்தகைய நிலை உம்மிடம் உள்ளதால், நீவிர் பேறு பெறுவதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (களிப்பதென் கொண்டு) - எந்த ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு நானும் பேறு அடைந்துவிடுவேன் என்று ஏண்ணுவது? என்னிடம் கர்மயோகம் போன்ற நிலைகள் ஏதும் இல்லையே என்னும் சுயஅநுதாபம் கூட இல்லை. அப்படி இருந்தாலாவது நீ என்னைப் பார்த்து - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்பாய். ஆனால், அந்த நிலையும் என்னிடம் இல்லை. எனவே அநுதாபமும் இல்லாதவன் என்றார். இதற்குப் பெரியபெருமாள், “உம்மிடம் ஏதும் இல்லை என்றால், உம்மை நான் கைவிட வேண்டியது மட்டுமே வழி”, என்றான். உடனே ஆழ்வார், “என்னிடம்தான் எதுவும் இல்லை என்றேன். உன்னிடம் எதுவும் இல்லையோ”, என்கிறார் (நம்பீ) - நான் மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இல்லாதவனே ஆவேன். ஆனால் நீயோ சீலம் முதலான எல்லையற்ற கல்யாண குணங்கள் உள்ளவன் அல்லவோ? திருப்பாவையில் (28) - அறிவொன்றுமிலாத - என்று தன்னைப் பற்றிக் கூறியவுடன், (28) - குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா - என்று அவனைப் பற்றிக் கூறினாள். இது போன்றே இவரும் தனது வெறுமையைக் கூறியவுடன், அவனது பூர்ணமான தன்மையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கடல்வண்ணா) - தேவரீருடைய சீலாதிசூனியூர்த்தியெல்லாம் வேணுமோ? வடிவழகே அமையாதோ என் பேற்றுக்கு? ஒரு கடலோடே ஸ்பர்த்தை பண்ணி ஒரு கடல் சாய்ந்தாற்போலேயிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “ஐயப்பாடறுத்துத் தோன்றும் அழகன்” என்றும், “ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்” என்றும் இவ்வடிவழகையிறே இவர் பற்றாசாகச் சொல்லிப்போந்தது. இத்தால் சரண்யனென்றபடி.

விளக்கம் - (கடல்வண்ணா) - எனது பேற்றுக்கு உன்னுடைய சீலம் முதலான அனைத்துக் குணங்களும் பூர்ணமாக இருக்கவேண்டுமோ? வேண்டாம், உனது அழகான திருமேனியே போதுமானது. ஒரு கடலுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு மற்றொரு கடல் சாய்ந்துள்ளது போன்று அல்லவோ பெரியபெருமாள் சுயனித்துள்ள அழகுள்ள உள்ளது? தன்னிடம் உபாயம் ஏதும் இல்லாமல், திருமாலை (15) - ஐயப்பாடறுத்துத் தோன்றும் அழகன் என்றும், திருமாலை (16) - ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன் என்றும் இவனது அழகை அல்லவோ தனது உபாயமாகக் கூறினார்? இதனால் இவனே சரணம் அடையத்தக்கவன் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - உம்முடைய வெறுமையையும், நம்முடைய பௌஷ்கல்யத்தையும் அறிந்தீராகில் இதற்கு மேற்பட உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன; (கதறுகின்றேன்) - அந்நிலையில்தான் நிற்கப்பெற்றேனோ? ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிப் பலம் தாழ்ந்ததென்று கூப்பிடுவாரைப்போலே, ச்ரவணகடோரமாகக் கூப்பிடா நின்றேன். ஸ்வரசுஷணத்தில் கைவாங்கி, தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே யாத்ரையாக இருக்கிறேனோ? இத்தால் பலித்ததாய்விட்டது, "ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக்கக்கடவ அவர் ஓர் ஆச்ரிதன் கூப்பிடாநிற்க அநாதரித்து நிற்பதே" என்று நாட்டார் சொல்லும்படி தேவரீர்க்கு ஓர் அவத்யத்தைத் தந்தேனித்தனையிறே.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "நீவிர் உம்மிடம் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்பதையும், என்னிடம் குணங்கள் பரிபூர்ணமாக உள்ளன என்பதையும் அறிந்துள்ளீர் என்றால், இதற்கும் மேலே உமக்குப் பேறு உண்டாக வேறு எதுவும் அவசியம் இல்லையே, வேறு எதனை எதிர்பார்க்கிறீர்?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் கூறுவது, (கதறுகின்றேன்) - நான் எனது நிலையில் அப்படியே இருந்தேனோ? கர்மயோகம் முதலான பலவிதமான ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்தவர்கள், அதற்கு ஏற்ற பலன் கிட்டவில்லையே என்னும் ஆதங்கத்தில் உரக்க உன்னை அழைப்பது போன்று, நானும் கேட்பவர்களின் செவிகள் துன்புறும்படியாக அழைக்கிறேன். என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலும் என்னும் சிந்தனை நீங்கி அழைக்கிறேன். நீ சயனித்துள்ள அழகை நான் புகழ்ந்து பாடுவதற்குப் பதிலாக, உலகினர் உன்னைக் கண்டு, "சிறிய அளவே ப்ரேமை உள்ளவர்களுக்கும் தன்னை எளிதாகக் காண்பித்துக் கொடுக்கக்கூடிய பெரியபெருமாள், ஓர் அடியார் இத்தனை கதறும்போது கூட முகம் காண்பிக்காமல் உள்ளானே", என்று இகழ்ந்து பேசும்படியான தாழ்ச்சியை உண்டாக்கிவிட்டேன்.

வ்யாக்யானம் - "இப்படி உமக்கொரு நன்மைகளுமில்லையாகில் பின்னை நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்?" என்னில்; (அளித்தெனக்கருள் செய் கண்டாய்) - என்னை தேவரீர்க்கு க்ருபா விஷயமாக்கி க்ருபையும் பண்ணவேணும். அதாவது, அநுதாபத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும் என்கை. ஏன்றான்? நமக்கு இங்ஙனே அடியே தொடங்கிச் செய்ய வேண்டுகிற நிர்ப்பந்தந்தானென்? என்னில்; (அரங்கமாநகருளானே) - தந்தாமுக்கென்ன ஒரு முதலும் இல்லாதாரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. குறைவற்றாரை ரக்ஷிக்கப்பார்க்கில் இங்கு வரவேணுமோ? அங்கே இருக்க அமையாதோ? இங்கே வந்தது - கிடையழகு காட்டியும், அர்ச்சக பராதீநமான சீலவத்தையைக் காட்டியும் ருசியே தொடங்கி உண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “இப்படியாக உம்மை நான் கரையேற்ற உம்மிடம் எந்தவிதமான நன்மைகளும் இல்லை. என்னை என்ன செய்யும்படிக்கூறுகிறீர்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் (அளித்து எனக்கு அருள் செய்கண்டாய்) - காரணமே இல்லாமல் கருணையைப் பொழியும் நீ, உன்னுடைய கருணைக்கு என்னை இலக்காக்கி, என் மீது கருணையைப் பொழியவேண்டும். எனக்கு அநுதாபத்தைப் பிறக்கவைத்து, அருளவேண்டும். இதற்குப் பெரியபெருமாள், “நான் ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டும்? இப்படியாக உமக்கு முழு உதவியையும் செய்யவேண்டும் என்ற கட்டாயம் எனக்கு என்ன உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் (அரங்கமாநகருளானே) - தன்னிடம் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்று உன்னிடம் வந்து நிற்பவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அல்லவோ நீ இந்தத் திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளாய்? எந்தவிதமான குறைகளும் இல்லாதவர்களை மட்டுமே காப்பது என்று நீ எண்ணினான், இதற்காக இங்கே வந்திருக்க வேண்டாமே, பரமபதத்திலேயே இருந்திருக்கலாமே. நீ இங்கே வந்தது - உன்னுடைய சயன அழகையும், அர்ச்சை வடிவமாக சீல குணத்தையும் இங்கு உள்ளவர்களுக்குக் காண்பித்து உன் மீது ருசி உண்டாகும்படிச் செய்து, அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அல்லவோ?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்